

TOPMODEL

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren

eenvoudigcommuniceren.nl | lezenvooriedereen.be

Reality Reeks Shorts is een serie boeken op A2-niveau, speciaal voor leerlingen die lezen lastig vinden en bedoeld om hun woordenschat te vergroten. Zo worden moeilijke woorden op de pagina uitgelegd. De verhalen zijn vereenvoudigde versies uit de serie *Reality Reeks*.

Tekst: Marian Hoefnagel

Cover, redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

© 2026 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Ook tekst- en datamining van deze uitgave is zonder schriftelijke toestemming van de uitgeverij niet toegestaan.

ISBN 978 90 8696 818 3

NUR 284, 285, 286

TOPMODEL

REALITY REEKS
SHORTS

Marian Hoefnagel

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen.

In de Hema

‘Hoe vind je deze?’, vraagt Lotta.

Ze kijkt in de spiegel. Naar de blauwe pet op haar hoofd.

‘Mam?’, vraagt ze.

‘Die pet staat je goed’, hoort ze dan. ‘Echt heel goed.’

Verbaasd kijkt ze om.

‘Je moeder is daar’, zegt een vrouw. ‘Bij de worst.’

Lotta is nu helemaal verbaasd.

‘Bij de wórst?’, vraagt ze.

‘Ja. Ze had trek in iets zouts. Dat zei ze tegen je.’

Verbaasd: als er iets gebeurt wat je niet verwacht, dan ben je verbaasd.

Ergens trek in hebben: zin hebben in iets om te eten of drinken.

‘O’, zegt Lotta, ‘dat heb ik niet gehoord.’

De vrouw lacht.

‘Maar die pet past bij je’, zegt ze.

‘Ja?’ Lotta kijkt meteen weer blij.

De vrouw knikt.

‘Je hebt een mooi, klassiek gezicht.’

Lotta kijkt weer in de spiegel.

‘Een klassiek gezicht?’, zegt ze zachtjes.

‘Ja, echt’, zegt de vrouw. ‘Ik kan het weten. Want ik heb een modellen-bureau.

Ik zie in mijn werk heel veel meisjes.

Allemaal mooie meisjes. Maar bijna nooit een meisje zoals jij.’

Wow, denkt Lotta.

Ze weet even niet wat ze moet zeggen.

Klassiek gezicht: een gezicht dat iedereen mooi vindt. Niet alleen de mensen van nu, maar ook de mensen van vroeger zouden het gezicht mooi vinden.

‘Hier’, zegt de vrouw. ‘Dit is mijn visite-kaartje. Als je vakantiewerk zoekt, kom dan langs.’

Visite-kaartje: een kaartje met de naam, het telefoon-nummer en mail-adres van iemand.

Geen worst

Lotta kijkt naar het kaartje.

Modellen-bureau Ebbing, staat erop.

En daaronder: Ineke Ebbing, directeur.

‘Bent u ...’, begint ze.

Maar dan is ze stil.

De vrouw is weg. Haar moeder staat voor haar.

‘De worst is op’, moppert haar moeder.

‘Goedzo’, lacht Lotta. ‘Die vette worst is niet goed voor je, mam.’

‘Dan gaan we koffie drinken’, zegt haar moeder. ‘Koffie met ...’

‘Nee, geen taart’, zegt Lotta streng. ‘We gaan hier weg.’

Mopperen: iets een beetje boos zeggen.

‘Jij bent mijn moeder niet, hoor.’
Lotta’s moeder klinkt een beetje boos.
Maar ze loopt lachend achter Lotta aan.

Piiiiieeep!, klinkt het dan. *Piiiiieeep!*
Meteen komt een man aanlopen.
Een man in uniform. Iemand van de
beveiliging.
‘Loopt u even met mij mee, dames?’,
vraagt hij.

De beveiliging zorgt dat een plek veilig blijft.

Winkeldiefstal

‘O, nee’, kreunt Lotta. ‘Ik heb die pet nog op. En we zijn door zo’n poortje gelopen. Nu denken ze dat we dieven zijn.’

‘Welnee’, lacht haar moeder. ‘We geven die pet gewoon terug. Of we kopen hem. Hij staat je fantastisch.’

Maar de man schudt zijn hoofd.

‘Ik moet de politie halen’, zegt hij. ‘Sorry, mevrouw.’

Hij brengt Lotta en haar moeder naar een klein kamertje. Daar moeten ze op de politie wachten.

Kreunen: zuchten met geluid.

‘Dit is niet onze geluksdag,’ zucht Lotta’s moeder.

‘Geen worst, geen taart en ook nog een boete.’

Geluksdag: een dag waarop je geluk hebt en alles goed gaat.

Boete: geld moeten betalen, omdat je iets hebt gedaan wat niet mag.

Boete

De beveiliging is best aardig.

Hij haalt koffie voor Lotta en haar moeder.

En ook de politie-agent is vriendelijk.

‘Ik begrijp het, dames’, zegt hij. ‘U wilde niet stelen. Het was een vergissing.

Maar helaas, ik moet mijn werk doen.’

Lotta en haar moeder knikken.

Maar ze kijken allebei somber.

Lotta moet haar ID laten zien.

‘Ben je pas 14?’, vraagt de agent. ‘Ik dacht dat je ouder was.’

‘Dat denkt iedereen’, zegt Lotta. ‘Omdat ik zo lang ben. 1 meter 75.’

Somber: een beetje verdrietig of boos.

De agent schudt zijn hoofd.

‘Ik moet je echt bekeuren’, zegt hij. ‘Ook al ben je pas 14. Het kost 181 euro. Dat is veel geld voor je. Dat begrijp ik. Maar je hoeft het niet meteen te betalen. Je hebt een maand de tijd.’

Lotta schrikt.

Hoe kom ik aan 181 euro in een maand?, denkt ze.

Met babysitten lukt dat nooit.

Het hoofd schudden: nee doen met het hoofd.

Bekeuren: een boete geven.

Niet leuk meer

‘Zullen we naar huis gaan?’, vraagt Lotta. ‘Ik wil niet meer shoppen. Ik heb er ook geen geld meer voor.’

‘Ja, goed’, zegt haar moeder. ‘Kijk, daar komt de bus al. Rennen.’

Even later stappen ze hijgend in.

Net op tijd.

Achter in de bus is nog een bankje vrij. Toevallig tegenover de vrouw van het modellen-bureau.

‘Hé, hallo’, zegt ze tegen Lotta. ‘Heb je die pet toch niet gekocht?’

Lotta schudt haar hoofd.

Hijgen: snel ademen doordat je bijvoorbeeld een stuk hebt gerend.

‘Ik had hem bijna gestolen’, zegt ze.

‘Maar ik ben gepakt.’

‘O nee!’, zegt mevrouw Ebbing. ‘En nu?’

‘Een boete van 181 euro’, zucht Lotta.

‘Ai, dat is jammer’, zegt de vrouw. ‘Maar je weet het, hè? Als je in de vakantie wil werken, kom bij me langs.’